

Resum.

L'objectiu d'aquest estudi és definir a través de l'anàlisi de quatre composicions les característiques i l'evolució del llenguatge de Leonardo Balada (Barcelona, 1933). Des del seu trasllat a Nova York en 1956 per a estudiar amb mestres com Aaron Copland o Vincent Persichetti, ha escrit més de 120 obres de gran bellesa i personalitat que comprenen tots els gèneres. L'ampli reconeixement internacional del que ha gaudit des dels primers anys 60 s'ha materialitzat a través de les comissions rebudes per part de les més variades i importants institucions musicals, principalment nord-americans i europees. A més, orquestres com les filharmòniques de Nova York o Los Angeles, directors com L. Maazel, o els solistes A. de Larrocha i G. Cassadó han interpretat les seues obres, gravades per discogràfiques com la Deutsche Grammophon o Naxos.

Però a pesar de la importància, qualitat i repercussió de la seua obra no hi ha cap estudi que analitze la seua llengua. A través de les composicions *Concert per Violoncello i 9 instrumentistes* (1962), *María Sabina* (1969), *Homage to Casals* (1975) i *Prague Sinfonietta* (2003) estudiarem les característiques del dit llenguatge. Cada una d'estes obres representa un període diferent de la seua trajectòria compositiva perquè conté trets que han determinat canvis en la direcció de la dita trajectòria. Estos trets, que es concreten en l'ús o supressió d'elements a vegades tan substancials com la melodia o l'harmonia tonal, són comuns a un número important d'obres escrites en els períodes que representen, la qual cosa al seu torn ens ha permés definir el conjunt de la seua producció.

D'altra banda, les conversacions i lliçons de Balada, professor de composició en la Carnegie Mellon University des de 1970 i de màster classes a Espanya, han sigut una font d'informació de gran valor per a entendre la seua música.

Tot això ens ha portat a definir les característiques d'un llenguatge complex, que s'ha anat transformant i enriquint amb el pas del temps i l'ocupació de tècniques distintes, fins a arribar a l'estil únic que sintetitza la personalitat d'este excepcional compositor.